

РЕШЕНИЕ

№ 4188

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20201110144720 по описа за 2020 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 99 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД от „Д. К.“ АДСИЦ срещу Е. Г. Г. и М. С. Г., конституирани на основание чл. 227 ГПК на мястото на починалия в хода на процеса С. Б. Г. за признаване за установено, че дължат следните суми: сумата от 839,77 лева, представляваща главница от 10 бр.месечни вноски за периода 02.08.2015г.- 02.05.2016г. по споразумение от 30.07.2015г., с което са признати и разсрочени вземания по Договор за издаване и използване на кредитна карта EUROLINE от 28.04.2004г., сключен между "Ю. и Е. Д. Б." АД и С. Г., обективиран в двустранно подписано заявление за издаване и използване на кредитна карта EUROLINE от 20.04.2004г., като вземането е прехвърлено на Д. К. АДСИЦ (с предишно фирмено наименование А. К. АДСИЦ) с договор за прехвърляне на вземания от 15.11.2007г., ведно със законна лихва от 19.05.2020г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на 244,93 лева за периода от 28.04.2017г. до 12.03.2020г, за които суми е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от ч. гр. дело № 18443/2020г. по описа на СРС, 161-ви състав.

В исковата молба се твърди, че с договор за прехвърляне на вземания от 15.11.2007г. „Ю. и Е. Д. Б.“ АД е прехвърлило на „А. К.“ АДСИЦ с ново наименование „Д. К.“ АДСИЦ вземания по договори за кредит, изброени в Приложение № 1 към договора, с всички обезпечения, привилегии и други принадлежности към тях срещу посочената в договора в чл. 4 цена, която цесионерът бил заплатил в цялост. Сочи, че вземането срещу ответника произтича от сключения при Общи условия договор за издаване и използване на кредитна карта Euroline от 28.04.2004г., обективиран в двустранно подписано заявление за издаване и използване на кредитна карта Euroline от 20.04.2004г. Твърди, че в срока на действие на

договора в съответствие с т. 4.6 и т. 6 от Общите условия ответникът усвоявал парични суми до размера на отпуснатия му кредитен лимит, но не изпълнявал коректно задълженията си за заплащане на дължимите вноски, поради което към 15.11.2007г. /датата на прехвърляне на вземането/, дължимата от ответника сума била в общ размер от 839,77 лева- 798,50 лева, главница и 41,27 лева, възнаградителна лихва. Поддържа, че на 30.07.2015г. било сключено споразумение между страните, с което ответникът бил признал съществуването на дълга си и се бил задължил да го изплати в периода от 02.08.2015г. до 02.05.2016г. вкл. на 10 разсрочени месечни вноски, всяка от които в размер на 83,98 лева и последна изравнителна при падеж до 2-ро число на месеца, за който се отнасят. Твърди, че споразумението представлява договор за спогодба по смисъла на чл. 365 ЗЗД. Сочи, че не били извършвани никакви плащания за погасяване на признатото със споразумението задължение, поради което на 19.05.2020г. било подадено заявление по чл. 410 ГПК срещу ответника. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор на исквата молба от ответника С. Г.. Във възражението по чл. 414 ГПК е посочено, че задължението е погасено по давност, както и че дружеството „Д. К.“ не се е свързано с него по никакъв повод през последните пет години да изисква сумата или да напомни за нея.

С Определение № 36922 от 18.10.2023г. съдът е конституирал на основание чл. 227 ГПК Е. Г. Г. и М. С. Г. на мястото на починалия на 19.07.2023г. ответник С. Б. Б..

В проведеното съдебно заседание на 15.02.2024г. Е. Г. Г. и М. С. Г. са посочили, че искането им е съда да съобщи настъпилата погасителна давност. Заявили са, че няма извършени плащания в погашение на сключеното споразумение.

Софийски районен съд, като взе предвид доводите от страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени искове за установяване дължимост на суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 24.05.2020г. по ч.гр.д. № 18443/2020г. по описа на СРС, 161 състав. Исковите са допустими като предявени в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК и в предметните и субективни предели на заявлението и издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

По предявените искове в доказателствена тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване следното: 1) наличието на валиден договор за издаване и използване на кредитна карта „EUROLINE“; 2) кредиторът да е предоставил, съответно ответникът да е усвоил сумата по отпуснатия потребителски кредит, като не са заплатени на уговорения в договора падеж дължимите вноски; както и че вземанията са прехвърлени на ищеца въз основа на валидно сключен договор за цесия 3) извършената цесия да е надлежно съобщена на ответника.

В конкретния случай с определението от 11.07.2023г., в което е обективиран

проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 15.02.2024г. съдът е обявил на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: сключването на договор за издаване и използване на кредитна карта EUROLINE от 28.04.2004г., сключен между "Ю. и Е. Д. Б." АД и С. Г., обективизиран в двустранно подписано заявление за издаване и използване на кредитна карта EUROLINE от 20.04.2004г., че вземането е прехвърлено на заявителя Д. К. АДСИЦ (с предишно фирмено наименование А. К. АДСИЦ) с договор за прехвърляне на вземания от 15.11.2007г., сключен между него и "Ю. и Е. Д. Б." АД, както и че между С. Г. и „Д. К.“ АДСИЦ е сключено споразумение от 30.07.2015г.

Горните обстоятелства освен безспорния им характер се установяват и от заявление за издаване на кредитна карта, подадено от С. Б. Г. от 20.04.2004г., както и от споразумение от 30.07.2015г., сключено между „Д. К.“ АДСИЦ и С. Б. Г. и от Договор за прехвърляне на вземания № 1 от 15.11.2007г., сключен между „Ю. и Е. Д. Б.“ АД и „Б. Р. С.“ АД от една страна и „А. К.“ АДСИЦ от друга страна.

От представеното извлечение по сметка № за ЕГН *****- кредитополучател по договор за кредитна карта от 28.04.2004г., издадено от „Ю. Б.“ АД се установява, че към 15.11.2007г. задълженията на кредитополучателя по договора за кредитна карта възлиза на общо 839,77 лева, в това число 798,50 лева, главница и 41,27 лева, лихва.

От приетото споразумение от 30.07.2015г., сключено между „Д. К.“ АДСИЦ и С. Б. Г. се установява, че съгласно сключен на 15.11.2007г. договор за продажба на вземания страни по който са „Ю. и Е. Д. Б.“ АД и „А. К.“ АДСИЦ /с настоящо наименование „Д. К.“ АДСИЦ/ ищцовото дружество е придобило вземане срещу С. Г., представляващо неплатени суми по договор от 28.04.2004г. за кредитна карта BG EUROLINE, първоначално договорен с „Ю. и Е. Д. Б.“ АД /с предишно наименование „Б. П. Б.“ АД/. В т. 2 от споразумението е посочено, че към датата на подписване на същото размерът на цедираното вземане е с левова равностойност от 839,77 лева, както и че към 31.01.2015г. не са получени плащания по цедираното вземане. В т. 4 страните са договорили разсрочено погасяване на сумата на 10 броя ежемесечни вноски, считано от месец юли 2015г. Уговорен е краен срок за погасяване на сумата- 02.05.2016г.

Във връзка с представеното споразумение и преценка дали същото представлява признание от страна на ответника на съществуващото задължение на ищеца, следва да се изложат следните съображения: признание по смисъла на закона е налице, когато се признава съществуване на задължението, което кореспондира на признатото право. Признаването е едностранно волеизявление, с което длъжникът пряко и недвусмислено заявява, че е задължен към кредитора. За да е налице признаване на вземането по смисъла на чл. 116, б. „а“ ЗЗД, същото трябва да е направено в рамките на давностния срок, да е отправено до кредитора или негов представител и да се отнася до съществуването на самото задължение, а не само до наличието на фактите, от които произхожда. Това е така, защото признаването на фактическия състав все още не означава признаване на последиците от този фактически състав към момента на признаването. Признаването на дълга може да бъде

изразено и с конклюдентни действия, стига същите да манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретния дълг към кредитора /в този смисъл са Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о., ТК и Решение № 87 от 24.07.2015 г. на ВКС по т. д. № 1171/2014 г., I т. о., ТК, Решение № 105 от 5.06.2014 г. на ВКС по т. д. № 1697/2013 г., I т. о., ТК/.

С оглед на горепосочено съдът намира, че с подписване на споразумението С. Г. е признал наличието на договорно правоотношение между него и цедента. Относно уведомяването за извършената цесия, съдът намира, че най-късната дата, на която е бил уведомен ответника за извършената цесия е датата на сключване на споразумението.

Съдът намира твърденията на ищцовата страна, че процесното споразумение има правна характеристика на извънсъдебна спогодба по чл. 365 ЗЗД за невярно, доколкото чрез спогодбата се изменя съществуващо правоотношение между страните чрез правене на взаимни отстъпки, каквито в настоящия случай не са налице. Съгласно разпоредбата на чл. 365, ал. 1 ЗЗД, спогодбата е двустранен договор, с който страните изявяват воля за прекратяване на съществуващ спор или да избегнат един възможен спор чрез взаимни отстъпки. Това легално определение изисква индивидуализиране на предмета, по който е постигнато съгласие на страните. Със спогодбата могат да се изменят или погасяват съществуващи задължения или да се поемат нови задължения спрямо правоотношението, което уреждат /например страните могат да се съгласят да получат по-малко от дължимото или за по-кратък период или за удължат падежа на задължението и пр. /. Именно наличието на воля за взаимни отстъпки разграничава договора за спогодба от установителния договор. Докато при установителния договор /който най-често има характера на констативен протокол/ страните единствено установяват, "Декларират", описват съществуващите между тях безспорни правоотношения, то при договора за спогодба чрез извършването на взаимни отстъпки се цели предотвратяването, респ. прекратяването на един правен спор, като в резултат на така направените отстъпки съществуващите между спорещите страни правоотношения се променят /регулиращ и конститутивен ефект на договора за спогодба/. В този смисъл и Решение № 3058 от 15.05.2020г. на СГС по в. гр. д. № 10691/2019г.

В настоящия случай съдът счита, че признанието, направено с представеното споразумение не е направено в рамките на давностния срок, доколкото видно от споразумението ответникът заявява, че вземането произтича от сключен договор от 28.04.2004г. за кредитна карта BG EUROLINE, като ищецът не ангажира каквито и да било доказателства кога е настъпил падежът на вземането по този договор. От представеното извлечение по сметка № за ЕГН *****- кредитополучател по договор за кредитна карта от 28.04.2004г., издадено от „Ю. Б.“ АД се установява, че към 15.11.2007г. задълженията на кредитополучателя по договора за кредитна карта възлизат на общо 839,77 лева, в това число 798,50 лева, главница и 41,27 лева, лихва. Т.е. дори да се приеме като най-късна дата посочената в извлечението на цедента дата- 15.11.2007г. до датата на сключване на споразумението е изтекла петгодишната давност /същото е сключено на 30.07.2015г./. С проекта за доклад от 11.07.2023г. съдът е указал на ищеца, че носи доказателствена тежест

за установяване на факти и обстоятелства, с които законът свързва прекъсване или спиране на давността, като въпреки указанията на съда ищецът не е ангажирал доказателства и не е направил доказателствени искания. Извършеното признание на вземането след изтичане на срока на давността не е годно да прекъсне вече изтеклата погасителна давност. В този смисъл и Решение № 5459 от 26.10.2023г., постановено по в.гр.дело № 717/2022г. по описа на СГС, IV-Б въззивен състав, както и Решение от 27.05.2021г., постановено по в.гр. дело № 9252/2020г. по описа на СГС, IV-Г въззивен състав.

Обективираната в процесното споразумение от 30.07.2015г. воля на С. Г. действително е насочена към признаване на дълга, но същото е сключено едва след изтичане на давностния срок, поради което е негодно да прекъсне давността на основание чл. 116, б. „а“ ЗЗД. След изтичане на погасителната давност правото на длъжника да се позове на нея отпада с извършването на отказ от изтекла погасителна давност, който може да бъде направен преди или по време на висящия процес. Отказът от изтеклата погасителна давност представлява неформално волеизявление на длъжника, насочено към отпадане на възникналата за него възможност за позоваване на изтеклия давностен срок. Отказът може да бъде извършен както изрично, така и мълчаливо, но от съдържанието му трябва да може да се направи несъмнен извод, че длъжникът е наясно с възникналата за него възможност да откаже изпълнение, позовавайки се на изтекла погасителна давност, като в същото време се отказва от нея. От съдържанието на процесното споразумение от 30.07.2015г. не може да се направи категоричен извод за наличието на намерение у длъжника да се откаже от последиците на изтеклия давностен срок, поради което съдът намира, че в случая не е налице отказ от изтекла погасителна давност.

Ето защо съдът намира, че вземането е било погасено по давност към 30.07.2015г. – датата на сключване на споразумението, поради което исковите следва да бъдат отхвърлени като погасени по давност.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат ответниците, но същите не са сторили и не претендират разноски, поради което такива не следва да им се присъждат.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 99 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че Е. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл., вх., ет., ап., и М. С. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл., вх., ет., ап., конституирани на мястото на починалия в хода на процеса техен наследодател- С. Б. Г., ЕГН *****, дължат на „Д. К.“ АДСИЦ, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул., №,, сумата от **839,77** лева, представляваща главница от 10 бр.месечни вноски за периода 02.08.2015г.- 02.05.2016г. по споразумение от 30.07.2015г., с което са признати и разсрочени задължения по Договор за издаване и използване на

кредитна карта EUROLINE от 28.04.2004г., сключен между "Ю. и Е. Д. Б." АД и С. Б. Г., обективиран в двустранно подписано заявление за издаване и използване на кредитна карта EUROLINE от 20.04.2004г., като вземането е прехвърлено на Д. К. АДСИЦ (с предишно фирмено наименование А. К. АДСИЦ) с договор за прехвърляне на вземания от 15.11.2007г., ведно със законна лихва от 19.05.2020г. до изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на **244,93** лева за периода от 28.04.2017г. до 12.03.2020г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от ч. гр. дело № 18443/2020г. по описа на СРС, 161-ви състав.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____